

34. Szent Péter apostol hite, Krisztus-élménye a Tábor-hegyen: „Te vagy az Isten Fia!” (Mt 16, 16)

Imádkozzuk el a 145. számú éneket:

*Győzhetetlen én kőszálom,
Védelmzőm és kővárom,
A keresztfán drága árom,
Oltalmamat Tőled várom!*

A nyár a kirándulások időszaka. Szent Péter és Szent Pál apostol ünnepe kapcsán mi is menjünk fel a Tábor-hegyre!

I. Lelki zárandoklat Isten hegyére

Máté evangéliuma szerint **menjünk fel** a hegyre: *Az Úr Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és testvérét Jánost, és felvitte őket a magas hegyre* (Mt 17, 1). Most zárandokoljunk mi is a Tábor-hegyre, s ott hallgassuk, mit mond a Mennyei Atya: *„Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik, Őt hallgassátok!”* (Mt 17, 5).

1. **Péternek** nem volt ismeretlen ez a tanítás. Ez inkább csak megerősítette őt a hitében. Hiszen egy fejezettel előbb ezt olvassuk: *Jézus megkérdezte: „Hát ti kinek tartotok engem?” Simon Péter így válaszolt: „Te vagy a Messiás, vagyis a Krisztus, az élő Isten Fia”* (Mt 16, 15-16). Ez volt Péter Krisztus-élménye, s ma mi is ezt szeretnénk elmélyíteni a szívünkben. Hogy mennyire fontos volt ez az esemény Péter életében, mutatja, hogy még a második levelében is utal erre az eseményre: *Nem ravaszul kieszelt mesék nyomán adtuk nektek hírül Urunk Jézus Krisztus csodálatos erejét, hanem mint megdicsőülésének szemtanúi. Amikor az Atyaisten megtisztelte és megdicsőítette, ez a szózat hangzott le hozzá a magasztos dicsőségből: „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik. Őt hallgassátok!” Mi hallottuk ezt az égből jövő szózatot, amikor vele voltunk a szent hegyen* (2 Pét 1, 16-18).

2. **Mi** ide a Szent Gellért-hegyre kapaszkodtunk fel. Ez is szent hegy, Szent Gellért vértanúságának hegye, illetve az Úr Jézus szentségi jelenlétével megszentelt hely, Istennek lefoglalt templom-tér.

Akkor most próbáljuk átélni ezt a lelki kirándulást: együtt lenni Jézussal és a tanítványokkal a megdicsőülés szent hegyén. Próbáljunk annál is inkább elcsendesedni, mert Péter apostolnak is ez az útmutatása. Ezt írja: *Isten előtt a rejtett, belső ember értékes, a maga zavartalan szelídségében és lelki nyugalmában* (1 Pét 3, 4).

Most a szívünkben keressük meg a „szent hegyet”, ahol együtt lehetünk Krisztussal – héber szóval a Messiással –, *aki az élő Isten Fia*. Tehát csendesedjünk el egy kicsit.

3. Jézus és az apostolok lépésről lépésre tették meg az utat a hegy csúcsára, fáradságosan jutottak előre. Mi ebben a lelki hegyre menetelben bizonyos szempontból kényelmesebb helyzetben vagyunk, helyben ülve is egyre magasabbra tudunk eljutni Isten hegyére.

Érdemes megint segítségül hívni a lélegzést. **Minden belélegzésnél egy kicsit magasabbra emelkedik a tüdők, és akkor a lelkünk is könnyebben jut mindig kissé magasabbra, a hegy csúcsára, ahol Isten lakik!**

A fizikai hegymászásban egyre jobban elfáradunk. Itt a lelki fölfelé törekvésben egyre pihentebb a lelkünk, egyre jobban ellazul a testünk. Lélegzetvételnél, **belélegzőskor törekedjünk megélni ezt a fölfelé emelkedést és elpihenést!**

A Tábor-hegy mintegy 600 méter magas. Ott teljes mértékben érvényesül a gravitáció, azért is nehéz fölfelé menni. De amikor lélekben Isten hegyére törekszünk feljutni, ott már

csillapodik a földi gravitáció, és az **égi vonzás** egyre jobban érvényesül. Könnyült lélekkel hagyjuk magunk mögött a mai nap gondjait, életünk terheit, önmagunkat, a testi embert, a régi embert. Minden belélegzéskor gondoljunk arra, hogy **egyre könnyebb lesz a lelkünk**, szabadabban emelkedik mindig közelebb Istenhez.

4. Péter apostol szavát hallgassuk megint: *Szeretteim, mint vándorokat és hontalanokat intelk titeket, tartózkodjatok a testi kívánságoktól, amelyek a lélek ellen küzdenek. Viselkedjétek helyesen a pogányok között!* (1 Pét 2, 11-12).

Tehát akik most Isten hegyére zarándokolunk, és próbálunk egyre közelebb kerülni Istenhez, **hagyjuk el a bűn terheit**, mindazt, ami földi, ami testi, ami e világi, ami a régi ember súlya. Csomagjainkat, felesleges terheinket letéve könnyebben tudunk felfelé menni az Úr hegyére.

Minden belélegzésnél akarjuk azt is, hogy **könnyebb legyen a lelkünk**, közelebb kerüljünk Istenhez.

5. Nagy Szent Gergely pápa mondja: „*Jézus elküldte tanítványait kettesével maga előtt minden városba és helységbe, ahova menni készült* (Lk 10, 1). Igehirdetőit ugyanis kíséri az Úr, mert először elhangzik a prédikáció, a buzdítás szavai pedig, mint a hírnökök, utat egyengetnek. A lélek befogadja az igazságot, és akkor megérkezik az Úr a szívünk hajlékába.” (Homília 17, 2; PL 76, 1139). Tehát **nemcsak a szó érkezik a szívünkbe, hanem Isten Fia is**, aki a szót kimondta. Az apostolok közvetítették ezt a jézusi szót is: *Én most elmegyek, hogy helyet készítsek nektek, mert azt akarom, ahol én vagyok, ti is ott legyetek* (vö. Jn 14, 3).

Péter ezt írja: *Krisztus legyőzte a halált, hogy az örök élet örökösei legyünk, és az Isten jobbán ül, miután felszállt a mennybe, és uralma alá vetette az angyalokat, a hatalmasságokat és az erősségeket* (1 Pét 3, 22). Tehát ha Jézus azt akarja, hogy ott legyünk, ahol Ő van, akkor **engedelmeskedjünk a hívásának, amellyel lélekben egyre magasabbra emel fel magához a hegyre, ahol Isten lakozik!** (Vö. Zsolt 9, 12). Az apostol szava a lelkünk mélyére – ez itt nemcsak *mélységet*, hanem *magasságot* is jelent, mert itt már nincs fizikai irányulás –, lelkünk legbelsejébe hatol. Ez azt eredményezi, hogy **ugyanott lehetünk, ahol az élő Isten Fia van!** Az apostolok tanúsítják, hogy Jézus azt akarja: *Ott legyünk, ahol Ő van!* Ezért nekünk szüntelenül a magasság felé kell törekednünk! Egyre könnyültebb lélekkel igyekezzünk fölfelé!

6. Ha felérkezünk a hegy csúcsára, akkor gyermeki telhetetlenséggel állapíthatjuk meg, hogy a fák csúcsai még magasabbak, mint a hegy csúcsa, amelyen állhatunk. Nyújtogathatjuk a kezünket, mert a napot, a holdat és a csillagokat még most sem tudjuk elérni. Ilyenkor ne hozzon indulatba a tehetetlen méreg! Hiszen úgy tanultuk: *Isten előtt a rejtett belső ember az értékes, a maga zavartalan szelídségében és lelki nyugalmaiban* (1 Pét 3, 4).

Hát akkor **tekintsünk fel magasabbra**, a fák csúcsán túlra, a napon, a holdon és a csillagokon is túlra! Ez a felfelé figyelés **Istenre irányulást eredményez: csendes, szeretetteljes nézést.** Innen a földi életből áttekinthetünk Isten örök életébe! Nem baj, ha felhő és köd takarja el a kilátást, **hitem szemével** a felhőn túl, a tűzszlopban, a felhőben lakó **Istenre tudok irányulni**, tekinteni. Őt nézem, de nem a testi szememmel.

A ráfigyelésem, vagyis a szellemi, értelmi tevékenységem mellett a másik nagy szellemi képességemet, a szellemi akaratomat, a vágyó-képességemet is bevetem, hogy túlnőhessek kicsiny önmagamon: „**Uram, Veled szeretnék lenni ott, ahol Te vagy, az örök mennyi fényességben!**”

7. Ha feloszlik a **köd**, még akkor sem tudok egy másodpercnél tovább a napra tekinteni, mert fénye vakít, nem tudok belenézni. De a testi szemnél sokkal többre képes a lélek látása. A napot alkotó, a nap mögött és fölött álló Istenre tudok **hosszasan** figyelni, tudok vágyódni. Tehát:

– Türelmesen várjak!
– Állhatatosan vágyódjam! Ne csupán egy percet, öt percet, egy órát vagy néhány napot!

– „Szüntelenül vágyódik a lelkem Hozzád, Istenem!”

8. Az sem baj, ha felhőbe hanyatlik a nap, ha a délutánból **este** lesz, ha nem látom a ragyogó fényességet, én akkor is rendületlenül kitartok a helyemen, és csak vágyódom: lélekben kész vagyok egyre jobban Istenhez emelkedni!

9. Az sem baj, ha besötétedik, és az estéből **éjszaka** lesz. Ha a lelkem tele is van sötétséggel, akkor se essem kétségbe, mert már felragyogott a mi Esthajnalcsillagunk: Mária. És felragyog a többi csillag is, amelyek a napnál is sokkal messzebbre segítik a tekintetemet a fizikai világban. A lélek-világban **a lelkem csillagai, az angyalok és a szentek a láthatatlan élő Istenhez emelik a szívemet!**

10. Nem baj, ha **sötét** van. Sőt az a jó! Minél sötétebb van, annál kevésbé zavarnak a nagyváros fényei a fölfelé tekintésben, a messzeség tiszta meglátásában.

Ha felhők vonulnak át életem egén – és nem látok se napot, se holdat, se csillagokat –, akkor is tudom, hogy ott vannak. Tudom, hogy közel az Úr, mert a felhő az Ő jelenlétének a jele.

Itt ebben a sötétségben most csak hallgatok. **A magány és a hallgatás Istenhez vezető utak**, amelyek **belső csendet eredményeznek**. Az e világtól való csendes visszavonultság előfeltétele annak, hogy Istent egészen közel engedjük magunkhoz, és hogy Ő az elmélkedésben szólva hozzánk megérintse a szívünket.

II. Kinyilatkoztatás és kiengesztelődés

Jézus maga is hívta az apostolokat, így Pétert is: „*Jöjjetek velem egy csendes helyre!*” (Mk 6, 31). Most itt vagyunk Jézussal és az apostolokkal ezen a csendes helyen, amely az e világtól való visszavonultságból fakad. **Ez az e világtól elvonult élet lecsendesedést eredményez.** Már nem kavarja fel a lelkünket a világ, mert **közelebb vagyunk Istenhez, mint a világhoz.** A gondolataink és a vágyaink letisztultak bennünk, és így **alkalmasabbak leszünk** az Isten felé irányulásra, az Isten előtti kitárulkozásra, **Isten befogadására.**

1. A Tábor-hegyi eseményekből már tudjuk, mi történik ott. Ha csendben, vágyakozva figyelünk, **meghalljuk az Atya szavát:** „*Te vagy az én szeretett Fiam!*” (Mt 17, 5). Hogy ez a szó Jézusra vonatkozik, azt nemcsak az apostolok, hanem a próféták tanúságából is biztosan tudjuk, hiszen Mózes és Illés is megjelentek ott, mint tanúk. Tehát nemcsak két tanú volt ott, hanem három az Újszövetségből és kettő az Ószövetségből. Az apostolok Jézus emberi testét látták, amelyen áragyogott az istenség dicsősége. Ragyogott az arca és a ruhája.

Mivel ez kinyilatkoztatás, vagyis Isten minden időkre szóló tanítása, ezért nemcsak arra a pár órára vonatkozik, amelyet az apostolok megélhettek a Tábor-hegyen, hanem mindnyájunknak, örök időkre is szól, ma is érvényes!

2. Lelki szememmel **a megdicsőült Jézust szemlélem.** Erről a Názáreti Jézusról mondja az Atya: „*Te vagy az én szeretett Fiam.*” Nemcsak az élő Isten Fia van itt, hanem az Atya is, aki ezt Jézusról megvallja. S itt van a Szentlélek is, mert Jézus az Atyának a Szentlélekben szeretett Fia, képmása, szülöttje, dicsőségének a kisugárzása, az elsőszülött a sok testvér között. Vagyis a Mennyei Atya szava rám is, testvéreimre is vonatkozik: „*Te vagy az én szeretett gyermekem, akit Krisztus miatt szeretek, vagyis aki Krisztus miatt irgalomra találtál előttem. Nem taposlak el, mint egy kellemetlenkedő bogarat, vagy parányi férget, hanem dédelgetlek, mint ahogyan egy atya dédelgeti a gyermekét.*”

3. **Minél jobban hasonlít az életem Krisztus életéhez, annál inkább** Krisztusnak, az Ő egyszülött Fiának a vonásait ismeri fel és **szereti bennem a Mennyei Atya!**

Ha kimondom: *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem!*, akkor ebben a

vallomásban benne van az is, hogy mivel Te az élő Isten Fia vagy, **én is az élő Isten gyermeke vagyok!** Benne van az öröm is, hogy: „Irgalmaztál nekem, megbocsátottál, megtisztítottál, magadhoz emeltél!”

Ez az a misztikus együttlét Istennel – amelyre szomjazik a lelkünk –, **amelyet Isten akar létrehozni bennünk**, amikor a megszentelő kegyelem által önmagát, önmaga életét ajándékozta nekünk.

4. Ahogyan a Fiú, az élő Isten Fia *szüntelenül közbenjár értünk* (Róm 8, 34), hogy a Mennyei Atya irgalmazzon, úgy Vele együtt **nekünk is a Mennyei Atya elé kell állnunk**: „Irgalmaz, Uram, a Te népednek, engesztelődj meg kegyesen, bocsásd meg bűneinket!”

Szent Pál apostol nem véletlenül mondja: *Mindaz, aki Krisztusban van, új teremtmény, a régi tovatűnt, lám, valami új valósult meg. Mindez Istentől ered, akit Krisztus kiengesztelt irántunk, s aki ránk bízta a kiengesztelés szolgálatát. Isten ugyanis Krisztusban engesztelődött ki a világgal. Nem számítja be a bűneinket, sőt ránk bízta a kiengesztelés igéjét. Tehát Krisztus követségében járunk. Isten maga buzdít általunk titeket. Krisztus nevében kérlek, engesztelődj ki Istennel! Ő a bűn hordozójává tette értünk azt, aki bűnt nem ismert, hogy általa Isten igazságának, vagyis szentségének részesei legyünk. Mint az Ő munkatársai, figyelmeztetünk titeket, hogy Isten kegyelmét ne vegyétek hiába! Azt mondja ugyanis: „Kellő időben meghallgatlak, s az üdvösség napján segítek rajtad.” Nézzétek, itt a kellő idő, itt az üdvösség napja (2 Kor 5, 17 – 6, 2). Az apostol szava itt is, és most is érvényes!*

Ezért nekünk nemcsak beszélnünk kell a kiengesztelődésről, hanem **szolgálunk is kell a kiengesztelődést, hogy Isten irgalmazzon ennek a világnak.**

5. A szent hegyen a lelkünk nagyon közel tud kerülni Istenhez, mert nemcsak mi erőlködünk odajutni, hanem **Isten is magához vonja a szívünket!** De tudnunk kell azt is, hogy nemcsak magunkért vagyunk Isten közelében!

Hallatlan nagy kegyelmi ajándék, hogy kimondhatjuk Isten nevét: *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia.* Ezt kimondani *csak a Szentlélek erejéből* (1 Kor 12, 3) lehet. Vagyis az Atya a Fiúval a Szentlélek erejével készlet, ösztökél bennünket arra, hogy odaszenteljünk, belekonszokráljuk a világba Istent a nevének kimondása által.

Ha hallgatnánk, *akkor a kövek kiáltanának* (Lk 19, 40), a növények és az állatok hirdetnék a Teremtőjük nagyságát.

6. Amikor az Úr értelmes lénynek teremtett minket, testben és lélekben élő embereknek, akkor **ránk bízta a kiengesztelés szolgálatát**: vigyük oda Istent, ahol elutasítják, szeretettel mondjuk ki nevét ott, ahol nem mondják ki vagy gyalázzák. Azért tegyük ezt, hogy meneküljön a rosszasság s a gonoszság uralma, és **eljöjjön Isten országa, Isten uralma.**

Amikor kimondom: *Isten, élő Isten Fia*, akkor én, Isten gyermeke mondom ezt ki. Gyermeki szeretettel mondom, mint aki tudja, megélte, hogy Isten

- szeret minket,
- kiengesztelődött irántunk,
- megbocsátott nekünk,
- irgalmazott nekünk.

7. Itt már nincs más dolgom, mint hittel, reménnyel és szeretettel átélni: **Isten szeret minket.** Nemcsak engem, hanem mindnyájunkat! Mondjam Neki:

„Hiszem, hogy Te vagy a mi szerető Atyánk!” Dicsőségben tündöklő Fia tanúsítja Isten Atyánknak ezt az irántunk érzett nagy szeretetét (vö. Jn 1, 14).

A hit mellett **indítsam fel a reményt is**, mint ahogy szeretnénk, hogy az áldást hozó eső eljusson mindenhova, és életet fakasszon. Így reménykedhetünk abban, hogy Isten életet fakasztó szeretete minden emberre kiárad, és minden embertestvérünk befogadja azt. Mondjam Neki: **„Remélem,** hogy irgalmadból és jótetteim jutalmául eljutok mennyei országodba Hozzád, ahová vágyódik a lelkem!”

Akkor élet fakad bennem, a szeretet élete, **Isten és az ember kölcsönös szeretete.** Mondjam kimondhatatlan nagy **szeretettel: „Istenem, szeretlek!”** Isten pedig rólam mondja: „Szeretem az én gyermekemet, ő az én szeretett fiam. Ezért mondom Neki: Szeretlek!” Amikor mi, Isten gyermekei ugyanazt a szót mondjuk, mint amelyet Isten: „Szeretlek!”, akkor ez a vallomás bennünk teljesen isteni cselekedet lesz. Mint ahogy az Atya mondja a Fiúnak, és a Fiú mondja az Atyának: „Szeretlek!” Mi is így mondjuk, s **ezáltal a szeretetvallomás által részesülünk Isten örök életének tevékenységében, a szeretésben.** Isten szeretete megsokszorozódik általunk is a világban.

Meg kellene tanulnunk úgy járni a földön, hogy a lelkünk a Tábor-hegyen, Istenhez egészen közel maradjon! Meg kellene tanulnunk úgy járni-kelni az emberek között, hogy a Tábor-hegyi isteni élményt hozzuk az emberek közé, és Péterrel együtt hirdessük: „*Te vagy a Messiás, az élő Isten Fia* (Mt 16, 16), **aki életet adsz ennek a világnak!**”

Befejezőként énekeljük háromszor a Jézus-imát a Szentháromság iránti tiszteletből:
Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!
Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!
Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!